

Arrest

**nr. 213 936 van 13 december 2018
in de zaak X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
B – 9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ZAMAN die *loco* advocaat A. LAHLALI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Op 27 november 2018 werd verzoekster geïnterpelleerd door de politie te Antwerpen naar aanleiding van een SEFOR-actie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 27 november 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: A.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 27.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen partner of minderjarige kinderen in België heeft. Zij heeft wel familie in België. Haar ouders A.(...) M.(...) en B.(...) A.(...) verblijven momenteel in België met een geldig visum tot 19.12.2018. Zij dienen na afloop van hun visum terug te keren naar Marokko.

Het feit dat haar ouders tot 19.12.2018 legaal in België kunnen verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dienen betrokkenes ouders na 19.12.2018 ook terug te keren naar Marokko, aangezien hun visum afloopt. Betrokkene verklaart aan de politie dat ze al vier jaar in België verblijft. Wat een vermeende scheiding van haar ouders betreft, willen we erop wijzen dat betrokkenes ouders regelmatig reizen tussen Marokko en België terwijl betrokkene illegaal achterblijft in België dus zij werd reeds meerdere malen gescheiden van haar ouders.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze verschillende broers heeft in België. Het feit dat haar broers A.(...) N.(...), Y.(...), N.(...) en N.(...) legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van broers. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broers kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Bovendien verklaart betrokkene aan

de politie dat ze nog veel familie heeft in Marokko. Betrokkenen broers A.(...) S.(...), M.(...) en M.(...) verblijven net als betrokkene illgaal in België. Zij dienen net als betrokkene België te verlaten en terug te keren naar Marokko. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14, §3, 1°, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Zij kwam als minderjarige met haar ouders mee en bleef nadien in België. Tot op heden heeft zij geen enkele poging ondernomen om haar illegaal verblijf in België trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven aan de nodige instanties.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 27.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Zij kwam als minderjarige met haar ouders mee en bleef nadien in België. Tot op heden heeft zij geen enkele poging ondernomen om haar illegaal verblijf in België trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven aan de nodige instanties.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze hier is sinds vier jaar en dat ze in België is omdat ze haar familie hier heeft en ze niet terug wil naar Marokko, omdat ze het hier leuk vindt. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3

EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen medische problemen heeft. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten

tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Zij kwam als minderjarige met haar ouders mee en bleef nadien in België. Tot op heden heeft zij geen enkele poging ondernomen om haar illegaal verblijf in België trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven aan de nodige instanties.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...), K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, A.(...), M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Onderhavig verzoek is uiterst dringend en volstrekt noodzakelijk teneinde hic et nunc een einde te stellen aan de maatregel waarvan verzoekster het voorwerp uitmaakt.

Het uiterst dringende karakter van vordering wordt wettelijk vermoed conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gelet op de vasthouding van verzoekster in het Centrum voor Illegalen te Brugge.

Verzoekster is van haar vrijheid beroofd met het oog op verwijdering van het grondgebied (stuk 1). Verzoekster maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een gewone schorsingsprocedure kan onmogelijk tijdig gevolgen ressorteren en kan derhalve niet effectief zijn.

De urgentie en volstreckte noodzakelijkheid van het gevorderde bij uiterst dringende noodzakelijkheid is in casu af te leiden uit het gevaar van een niet-tijdige behandeling dat zou voortvloeien uit de aanwending van een gewoon schorsings- en/of vernietigingsberoep. Verzoekster vordert de schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid daar zij momenteel van haar vrijheid is beroofd en is opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Brugge teneinde naar haar land van herkomst te worden teruggestuurd. Zelfs een miniem uitstel van de schorsing zou bijgevolg de beoogde doelstelling van een schorsingsarrest in het gedrang brengen. De nakende verwijdering van het grondgebied maakt van het indienen van onderhavig verzoekschrift het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

De bestreden beslissing geeft aan verzoekster het bevel het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, beslissing genomen op 27 november 2018. De aanwezigheid van de ‘uiterst dringende noodzakelijkheid’ is bijgevolg prima facie onbetwistbaar. De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid te worden geschorst.

Immers, door de omzetting van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, (hierna: ‘Terugkeerrichtlijn’), vormt de uitvoering van de uitwijzingsbeslissing niet langer een mogelijkheid, maar is ze een verplichting geworden. Hieruit volgt duidelijk de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het is ontegensprekelijk dat de schorsing het aangevoerde nadeel van de onterechte verwijdering van het grondgebied zal kunnen wegnemen of verhinderen.

Uit al het voorgaande dient te worden besloten dat aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter is voldaan.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27 november 2018 werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op haar terugleiding naar Marokko, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, maar waardoor de tenuitvoerlegging hoe dan ook imminent is.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, §2, 7 en 62, §2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt het volgende in haar eerste middel:

"Op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip een beslissing tot vasthouding en inreisverbod opgemaakt door verwerende partij en aan verzoekster betekend op 27 november 2018.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing zoals aan verzoekster kennisgegeven op 27 november 2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing nam op bijzonder selectieve wijze rekening met de elementen uit het administratief dossier van verzoekster, is geenszins gesteund op alle gegevens van het dossier.

De gemachtigde heeft kennelijk geen belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden niet nageleefd.

De bestreden beslissing beperkt zich in hoofdzaak tot het stellen dat:

- *verzoekster geen partner zou hebben in België, quod non;*
- *de ouders van verzoekster binnenkort wellicht zullen moeten terugkeren naar Marokko;*
- *verzoekster niet zou aantonen afhankelijk te zijn van haar broers;*
- *verzoekster via moderne communicatiemiddelen contact zou kunnen onderhouden met haar broers;*
- *verzoekster nog familie zou hebben in Marokko;*
- *verzoekster geen aankomstverklaring deed en nog geen verblijfsaanvraag heeft ingediend.*

De verwerende partij voert bovenstaande betwistbare elementen aan om te motiveren dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden genomen lastens verzoekster; dat geen termijn om het grondgebied te verlaten zou moeten worden toegekend aan verzoekster; dat een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoekster; dat een beslissing tot terugleiding naar de grens dient te worden genomen lastens verzoekster; dat een beslissing tot vasthouding zou moeten worden genomen lastens verzoekster.

Niet alleen beperkt de gemachtigde zich tot het louter herhalen van bovenstaande motiveringselementen om de verschillende componenten van de beslissing te motiveren, ook zijn die motiveringselementen onvolledig, dan wel onjuist. Ze zijn bovendien niet concreet of precies toegepast op het dossier van verzoekster, doch blijven beperkt tot algemene standaardformuleringen. Aldus is de administratieve beslissing niet deugdelijk met redenen omkleed, nochtans vereist volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster geen partner zou hebben in België, is deze onjuist. Verzoekster heeft wel degelijk een partner, met name dhr. EL BOUZAI, met wie zij reeds twee jaar een relatie heeft en waarmee zij is verloofd (stuk 3). In het verhoor d.d. 27 november 2018 werd louter

gevraagd of verzoekster was gehuwd, quod non. Geen vragen werden gesteld naar andere relatievormen, waar de gemachtigde nochtans toe is gehouden (cf. derde middel). De gemachtigde handelde aldus onzorgvuldig bij het verzamelen van de relevante informatie om zijn beslissing voor te bereiden.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de ouders van verzoekster binnenkort wellicht zullen moeten terugkeren naar Marokko, wijst verzoekster erop dat de verblijfstitels van haar ouders niet ter beoordeling stond in de bestreden beslissing, dat deze dus niet dienstig zijn als motivering van het aan haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Elke beslissing dient onderhevig te zijn aan een individuele beoordeling van de omstandigheden eigen aan de persoon onderhevig aan die beoordeling, niet aan het verblijfsstatuut van naasten. Voorts wijst verzoekster ter zake op het gegeven dat haar ouders zich ongeveer zes maanden per jaar op legale wijze in België bevinden. Dat hun 'terugkeer' naar Marokko, alwaar zij zijn gedomicilieerd, dus louter van tijdelijke aard zal zijn en dat verzoekster zich daar aldus niet definitief met hen zou kunnen herenigen.

Dat verzoekster nog familie heeft in Marokko, wordt niet betwist, doch kan evenmin als afdoende motivering worden beschouwd voor onderhavige bestreden bijlage. Het al dan niet hebben van familieleden, in welke graad ook, in het land van herkomst of origine kan op geen wijze dienst doen als argument om een bevel uit te vaardigen het grondgebied te verlaten, nochtans wel daartoe aangevoerd. Dat dit onderdeel van de motivering allerminst afdoende is.

De bestreden beslissing voert aan dat verzoekster niet zou aantonen afhankelijk te zijn van haar broers. Verzoekster wijst ter zake op het als stuk 9 gevoegde, waarin dhr. A.(...) Y.(...) verklaart ook in de toekomst te zullen instaan voor verzoekster, zulks in afwachting van de regularisatie van haar verblijf in functie van dhr. E.(...) B.(...) (stukken 3 en 4).

Waar de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoekster via moderne communicatiemiddelen contact zou kunnen onderhouden met haar broers, dient voorts vastgesteld dat de gemachtigde op volstrekt ontoereikende wijze rekening houdt met de waarde van de relatie tussen verzoekster en haar broers, doch met name die met haar partner, en het belang van het rechtstreeks persoonlijk contact. Het tegendeel beargumenteren getuigt van enige kortzichtigheid.

De bestreden beslissing vermeldt dat in hoofde van verzoekster het risico zou bestaan dat zij zou onderduiken. Zulks druist totaal in tegen haar intentie samen te leven met haar partner en broers. Het voorgaande hierbij in beschouwing genomen, kan niet anders dan vastgesteld dat de motivering van het risico op onderduiken, onder meer aangehaald als grond om af te wijken van het bepaalde in artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980, allesbehalve afdoende is. Zulks bovendien gezien het verblijfsadres van verzoekster de verbalisanten bekend was. Verwerende partij kan hieromtrent geen aannemelijke tegenargumentatie voeren, gelet op het feit dat zij haar daar aantreffen, haar daar zelfs uit haar bed lichtten. De beoordeling van het risico op onderduiken is allerminst zorgvuldig.

Verwerende partij voert als motivering van de bestreden beslissing, met name van het risico op onderduiken, herhaaldelijk aan dat 'verzoekster niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden', als volgt gespecificeerd:

"Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven aan de nodige instanties."

Verzoekster wijst ter zake op het – verweerder bekende – gegeven dat zij het grondgebied binnenkwam als minderjarige die haar ouders vergezelde. De gemachtigde kan niet zonder meer voorhouden dat verzoekster zich als minderjarige op eigen houtje had moeten wenden tot de bevoegde gemeentelijke instanties om een aankomstverklaring te doen.

Voort kaart verzoekster aan dat verwerende partij bezwaarlijk kan beweren dat in hoofde van verzoekster het risico op onderduiken bestaat, dat zij niet zou meewerken met de overheden, gezien haar nooit het bevel werd betekend het grondgebied te verlaten met toekenning van een termijn om dat te doen. De gemachtigde heeft verzoekster nooit die kans gegeven, heeft haar geen termijn toegekend, doch is onverwijld overgegaan tot haar vrijheidsberoving van heden. Verzoekster verwijst hierbij naar het tweede middel.

Dat de bestreden beslissing derhalve artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet schendt. Immers "[moet] [h]et (...) risico op onderduiken (...) actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval." Dat gelet op het alhier vermelde geenszins kan worden geoordeeld dat het beweerd risico op onderduiken actueel en reëel is, noch rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

Waar de bestreden beslissing verder aanhaalt dat artikel 8 van het EVRM niet zou worden geschonden door een gedwongen terugkeer, wordt verwezen naar het derde middel.

Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de aangehaalde en voorgelegde stukken van verzoekster, faalt de motivering duidelijk naar recht.

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerm minst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, *Bonheure*) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerm minst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat aldus in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat gelet op bovenstaande elementen, dient te worden besloten dat de artikelen 1, § 2 en 7 van de Vreemdelingenwet werden geschonden, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en het artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aldus dient te worden geschorst, dat de beslissing nietig dient te worden verklaard.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, derde lid, 74/14, §3 juncto artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel. Voorts voert zij ook machtsoverschrijding aan. In haar tweede middel betoogt verzoekster het volgende:

“Aan verzoekster werd een bijlage betekend conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Echter werd aan verzoekster in casu geen termijn toegekend.

De ontstentenis van termijn vormt een inbreuk op artikel 74/14, § 3, j° § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, § 3 luidt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De § 1 waarnaar wordt verwezen stelt:

“De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekster is formeel dat aan geen van de uitzonderingsgronden zoals bepaald door artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Er is vooreerst geen risico op onderduiken (1°). Verzoekster herhaalt ter zake wat onder het eerste middel werd uiteengezet. In hoofde van verzoekster kan geen risico op onderduiken worden onderkend. Anderszins oordelen zou geheel indruisen tegen haar intentie samen te leven met haar partner en broers in België, wat onder meer mag blijken uit de door haar geleverde inspanningen om te integreren (stuk 8). Bovendien was verblijfsadres van verzoekster de verbalisanten bekend was.

De bestreden beslissing tracht het risico op onderduiken te motiveren door te verwijzen naar de bewering dat ‘verzoekster niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden’, als volgt gespecificeerd:

“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven aan de nodige instanties.”

Verzoekster wijst ter andermaal zake op het – verweerder bekende – gegeven dat zij het grondgebied binnenkwam als minderjarige die haar ouders vergezelde. Dat de gemachtigde niet zonder meer kan

voorhouden dat verzoekster zich als minderjarige op eigen houtje had moeten wenden tot de bevoegde gemeentelijke instanties om een aankomstverklaring te doen.

Voort kaart verzoekster nogmaals aan dat verwerende partij bezwaarlijk kan beweren dat in hoofde van verzoekster het risico op onderduiken bestaat, dat zij niet zou meewerken met de overheden, gezien haar nooit het bevel werd betekend het grondgebied te verlaten met toekenning van een termijn om dat te doen. De gemachtigde heeft verzoekster nooit die kans gegeven doch is onverwijld overgegaan tot haar vrijheidsberoving van heden, zonder toekenning van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing derhalve artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet schendt. Immers "[moet] [h]et (...) risico op onderduiken (...) actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval." Dat gelet op het alhier vermelde geenszins kan worden geoordeeld dat het beweerd risico op onderduiken actueel en reëel is, noch rekening houdt met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Dat er in casu niet afdoende kan worden besloten tot het bestaan van een risico op onderduiken.

Ook van de tweede uitzonderingsgrond, dat verzoekster een opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd (2°) is in casu geen sprake. Ten aanzien van verzoekster werd in het verleden geen preventieve maatregel genomen, zoals mag blijken uit de aan verzoekster betekende beslissing.

Het behoeft geen betoog dat verzoekster geen bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarmee ook aan de derde uitzonderingsgrond niet is voldaan (3°). De gemachtigde kan bezwaarlijk anderszins voorhouden.

Het verblijf van verzoekster werd niet beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen zoals bepaald in de uitzonderingsgrond opgenomen in 5°.

Verzoekster diende geen verzoek om internationale bescherming in, dus van een niet-ontvankelijkverklaring of kennelijke ongegrondheid conform 6°. Is evenmin sprake.

Gezien derhalve aan geen van de uitzonderingsgronden zoals bepaald door artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet is voldaan, kan geen beslissing tot verwijdering worden bepaald zonder toekenning van een termijn.

Verzoekster brengt dus naar voren dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, conform hetwelk haar een termijn diende te worden toegekend om vrijwillig te vertrekken, manifest werd geschonden.

Dat deze schending heeft geleid tot haar huidige vrijheidsberoving, wat een schending van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Dat luidt:

"Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan."

Artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet aldus in een proportionaliteitstoets die dient gemaakt bij de beslissing tot vrijheidsberoving, zoals bij de bestreden beslissing genomen lastens verzoekster. Overeenkomstig die bepaling is een vasthouding niet vereist in een Centrum voor Illegalen zoals in casu, maar had een verblijfplaats kunnen worden aangewezen waar verzoekster diende te verblijven (cf. artikel 7, vierde lid Vreemdelingenwet) gedurende de termijn die haar had moeten worden toegekend om het grondgebied te verlaten. Daar verzoekster in België steeds bij haar familie heeft verbleven, had de gemachtigde van de Staatssecretaris minder ingrijpend kunnen optreden door te stellen dat verzoekster zich aldaar ter beschikking diende te houden van de bevoegde overheden. Immers blijkt uit geen enkel element dat verzoekster zou onderduiken, eens te meer gezien zij de duidelijke wens heeft haar leven in België verder uit te bouwen.

In casu bestaan zeer duidelijk minder dwingende maatregelen die aan dezelfde beweerd nood beantwoorden. De opsluiting van verzoekster in het Centrum voor Illegalen doorstaat allermindst de proportionaliteitstoets die bij een dermate zwaar ingrijpen in iemands persoonlijke levenssfeer absoluut dient te worden gemaakt. Dat uit de elementen van het dossier niet kan blijken dat in hoofde van verzoekster een vluchtgevaar bestaat.

De beslissing tot vasthouding is niet strikt noodzakelijk en bovendien volstrekt disproportioneel.

Verzoekster wijst er met name op dat de alhier bestreden beslissing het eerste aan haar betekende bevel betreft om het grondgebied te verlaten, ergo dat haar nog nooit een termijn werd toegekend om te vertrekken. Verwerende partij kan niet voorhouden dat een eerste bevel om het grondgebied te verlaten proportioneel en strikt noodzakelijk is zo dat bevel zonder meer gepaard gaat met de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, vermeerderd met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Dat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding slechts kunnen gelden als ultimum remedium, niet als primum remedium zoals in casu.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie getuigt niet van zorgvuldigheid, redelijkheid en proportionaliteitszin. De beslissing berust niet op enige noodzakelijkheid. De gemachtigde slaagt er niet in anderszins te motiveren.

Gelet op het alhier vermelde, meent verzoekster dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht.

Dat uit het voorgaande mag blijken dat gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet handelt volgens artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, daardoor evenmin conform artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden maatregel als manifest onredelijk en onwettig dient aangemerkt.

Dat het middel is gegrond.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dient te worden geschorst, dat de beslissing dient te worden vernietigd."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel van de 'fair balance' en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe vereist is in een democratische samenleving.

In casu is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2 EVRM.

Het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en huis is een fundamenteel mensenrecht. Dat recht kan slechts worden aangetast voor de vrijwaring van een door het EVRM limitatief opgesomd belang. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op het gezins- en familieleven ex artikel 8 EVRM al dan niet schendt. De lidstaten dienen een belangenafweging ('fair balance'-toets) te doen. Dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Deze afweging vormt de 'fair balance'-toets.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft in haar arrest van 13 januari 2016 (nr. 159.789) duidelijk gestipuleerd dat de afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dient te gebeuren. Deze afweging dient zeer grondig te gebeuren.

Met het oog op een grondige afweging kunnen in overweging worden genomen: het feit dat verzoekster sedert vier jaar ononderbroken in België verblijft; het feit dat verzoekster het nodige doet zich in België te integreren (stuk 8); het gegeven dat verzoekster in België is in nabijheid van haar partner, dhr. E.(...) B.(...), waarmee zij voornemens is te huwen (stuk 3) en die voor haar een verbintenis tot tenlasteneming aanging (stuk 4); het feit dat verzoekster in België is in nabijheid van haar broers met Belgische nationaliteit, dan wel Belgische verblijfstitel (stukken 5, 6 en 7); het feit dat verzoekster behoudens een nationaliteitsband heden geen effectieve banden heeft in Marokko; het feit dat verzoekster hier heden het centrum van haar belangen heeft opgebouwd en het feit dat verzoekster zich aldus duurzaam wenst te verankeren in België.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een absolute miskenning uitmaken van het recht van verzoekster op privé-, familie- en gezinsleven, gezien haar privé-, familie- en gezinsleven zich in België afspeelt. De handhaving zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster opnieuw gescheiden zou moeten leven van haar broer en schoonzus bij wie zij sedert haar aankomst in België inwoont en van haar andere broer die eveneens in België woont. De handhaving zou aldus onevenredige schade toebrengen aan haar privé-, familie- en gezinsleven. Het zou voor verzoekster uiterst moeilijk tot onmogelijk zijn om opnieuw naar België te komen, eens te meer gezien het inreisverbod dat aan verzoekster werd betekend samen met actuele bijlage 13septies (stuk 2). Het moeilijk te herstellen en ernstige nadeel heeft in casu betrekking op rechtmatige belangen: de uitoefening van haar verdragsrechtelijk beschermd recht op privé-, familie- en gezinsleven. Het behoeft geen betoog dat de schorsing en nietigverklaring het nadeel kan wegnemen of verhinderen.

Het gegeven dat de ouders van verzoekster binnenkort wellicht zullen moeten terugkeren naar Marokko, doet geen afbreuk aan het feit dat de handhaving van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Het privé-, familie- en gezinsleven van verzoekster beperkt zich immers niet tot de band met haar ouders, die ongeveer zes maanden per jaar op legale wijze in België verblijven. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing inderdaad zelf dat “betrokkenes ouders regelmatig reizen tussen Marokko en België terwijl betrokkene (...) achterblijft in België dus zij werd reeds meerdere malen gescheiden van haar ouders.” De ouders van verzoekster zullen dus niet definitief terugkeren naar Marokko, alwaar zij zijn gedomicilieerd, wat maakt dat verzoekster zich daar aldus niet met hen zou kunnen verenigen.

De relatie tussen verzoekster en haar partner, dhr. EL BOUZAI, evenals de relatie met haar broers, zijn beschermenswaardige relaties in de zin van artikel 8 EVRM. Het behoeft geen verder betoog dat de liefdesrelatie met haar partner met wie zij reeds twee jaren een relatie heeft en heden verloofd is, beschermenswaardig is (stuk 3). Ook de relatie met haar broers vermag als dusdanig worden beschouwd: er is sprake van meer dan normale affectieve banden tussen verzoekster en haar broers, met name met haar broer dhr. Y.(...) A.(...). Deze bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat onder meer uit het feit dat verzoekster bij hem inwoont wanneer haar ouders in Marokko verblijven, doch ook uit het gegeven dat deze broer instaat voor het levensonderhoud van verzoekster en dat in de toekomst ook verklaart te zullen doen (stuk 9). Bewijs van het beleefde familie- en gezinsleven, blijkt uit de als stuk 14 gevoegde foto's. Bijkomende elementen van afhankelijkheid worden bij dezen aangetoond. De afhankelijkheidsrelatie met de broers overstijgt aldus de normale affectieve banden tussen volwassen familieleden en vormt een beschermenswaardig familieleven (RvV 3 april 2015, nr. 142.746). Dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden door een gedwongen terugkeer.

Onder meer het gegeven dat het sociaal, familie en privéleven van verzoekster zich in België afspeelt, noopt de verwerende partij ertoe de 'fair balance'-toets uit te voeren. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd, minstens op geheel ontoereikende wijze. De beslissing geeft er geen blijk van voormelde overwegingen in de besluitvorming te hebben opgenomen.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken doorstaat de proportionaliteitstoets en de subsidiariteitstoets aldus niet en druist in tegen de rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Gezien op ontoereikende wijze rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster, gezien de 'fair balance'-toets niet is gebeurd, werd ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden. Artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bijzonder schendt de bestreden beslissing voormelde bepaling gezien in het verhoor van verzoekster d.d. 27 november 2018 niet werd gepeild naar haar relationele status. Verzoekster werd enkel gevraagd of zij was gehuwd, quod non. Geen vragen werden gesteld nopens enige andere niet-huwelijkse relatie. Verzoekster verklaarde terecht dat zij niet is gehuwd, doch verklaarde nooit geen relatie te hebben, hetgeen onterecht anderszins werd geverbaliseerd door de politiediensten.

Deze motivering dat 'verzoekster geen partner heeft in België' is op dat punt pertinent onjuist en volgt uit een niet-gedegen uitvoering van de vereiste toets van voormeld artikel 74/13 dat moet toetsen naar het gezins- en familieleven van verzoekster, ruimer dan louter naar haar eventuele huwelijkse staat.

Voor de volledigheid wijst verzoekster er op dat verwerende partij weliswaar verplicht is een einde te maken aan de illegaliteit van verzoekster, maar dat zij uit het oog schijnt te verliezen dat zij dit kan doen op twee manieren. Namelijk enerzijds door een bevel af te leveren zoals in casu, maar anderzijds ook door de illegale situatie van verzoekster om te zetten in een legale situatie, minstens om haar de kans te geven haar illegaal statuut om te zetten naar een legaal statuut. Dat verwerende partij door eenvoudigweg te kiezen voor de eerste optie, duidelijk de tweede optie niet heeft onderzocht. Dat verzoekster nochtans

ten laste kan zijn van haar broer, dhr. Yassine AKODAD (stuk 9) in afwachting van de regularisatie van haar verblijfsstatuut in functie van dhr. EL BOUZAIID met wie zij voornemens is te huwen (stuk 3) en die een verbintenis tot tenlasteneming aanging voor verzoekster (stuk 4).

Het artikel 8 van het EVRM werd niet nageleefd, de vereiste faire balance-toets werd ontoereikend uitgevoerd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aldus dient te worden geschorst, dat de beslissing nietig dient te worden verklaard."

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 15 van de Grondwet. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

"In de procedure voorafgaand aan de betekening van de bestreden beslissingen werd artikel 15 van de Grondwet, dat de onschendbaarheid van de woning verzekert, geschonden.

Op 27 november 2018 belden de politiediensten aan bij de woning van de ouders van verzoekster te 2020 Antwerpen, Pierenbergstraat 64. De verbalisanten betraden de woning zonder de intentie daarvan kenbaar te maken.

Pas naderhand, wanneer de verbalisanten de woning reeds hadden betreden, werd de reden van hun komst duidelijk.

De politiediensten lichtten verzoekster uit haar bed, lieten haar niet toe zich behoorlijk aan te kleden, beroofden haar om 6.22 uur van haar vrijheid en brachten haar over naar het commissariaat, nog steeds in slaapkledij.

Dat de agents zich toegang hebben verschaft tot de woning, hoewel zij niet in het bezit waren van een huiszoekingsmandaat, en evenmin de uitdrukkelijke toelating hadden verkregen van verzoekster. Dat zij zich toegang lieten verschaffen zonder hun intenties kenbaar te maken.

Dat deze handelwijze ertoe leidde dat verzoekster van haar vrijheid werd beroofd door de politiediensten, wat uiteindelijk leidde tot haar opsluiting in het Centrum voor Illegalen te Brugge.

Er was geen sprake van een betrapting op heterdaad. Evenmin is er sprake van een expliciete toestemming in dezen gezien de verbalisanten de reden van hun komst niet kenbaar maakten alvorens de woning te betreden, wat nochtans is vereist. Daar de politiediensten de woning binnengingen zonder enige machtiging of toestemming om de woning met het beoogde doel te doorzoeken, begingen zij onmiskenbaar een inbreuk op het grondwettelijk principe van de onschendbaarheid van de woning. Het is deze grondwetsinbreuk die heeft geleid tot de aanhouding van verzoekster, voorwerp van dit verzoekschrift.

Het middel is derhalve gegrond.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aldus dient te worden geschorst, dat de beslissing dient te worden nietig verklaard."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een verklaring op eer toe van 4 december 2018 van dhr. E. B. A., een kopie van de identiteitskaart van dhr. E. B. A. een bijlage 3bis, ondertekend door dhr. E. B. A., uittreksels van de identiteitsbewijzen van Y. A., A. A. en M. A., een inschrijvingsattest van verzoekster bij Athena van 6 maart 2017, een verklaring van tenlasteneming door Y. A., uittreksels KBO van Y. A., bewijzen van tewerkstelling van M. A., M. A. en A. A., en foto's betreffende haar gezins- en familieleden (Verzoekschrift, bijlagen 3-14)

3.3.2.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet aangezien dit wetsartikel betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding waarvoor de Raad niet bevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht (*cf. supra* punt 2).

Het vierde middel is niet ontvankelijk aangezien verzoekster daarin kritiek levert op het verloop van de politie-interventie in het kader van de SEFOR-actie van 27 november 2018 waarbij zij administratief werd aangehouden. De Raad is evenmin bevoegd om toezicht uit te oefenen op de politiediensten, die trouwens geen partij zijn in onderhavig geding.

3.3.2.3. Voor het overige worden de door verzoekster aangevoerde middelen hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk besproken.

3.3.2.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.8. De bevels- en de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing vermelden uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag. Het eerste en het tweede lid van deze wetsbepaling luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.
(...)”

3.3.2.9. Verzoekster levert in haar middel kritiek op een aantal overwegingen betreffende haar voorgehouden familie- en gezinsleven en de motieven die het risico op onderduiken schragen, maar zij betwist noch weerlegt de simpele vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie”*. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet verplicht aan verzoekster een bevel om het grondgebied af te leveren. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de beslissing op dit punt niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.3.2.10. Bij het nemen van de verwijderingsmaatregel werd wel degelijk rekening gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stipuleert dat rekening dient te worden gehouden *“met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

Uit de beslissing blijkt immers dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie door de politie van Antwerpen werd gehoord en verklaarde *“dat ze al vier jaar in België verblijft”,* dat zij *“geen partner of minderjarige kinderen in België heeft”* en dat zij *“geen medische problemen heeft”*. Specifiek met betrekking tot haar familie maakt verzoekster melding van haar ouders die *“momenteel in België (zijn) met een geldig visum tot 19.12.2018. Zij dienen na afloop van hun visum terug te keren naar Marokko.”* Daarnaast wees verzoekster bij haar verhoor op het gegeven *“dat ze verschillende broers heeft in België”,* maar dat zij *“niet aan(toont) afhankelijk te zijn van broers”*.

3.3.2.11. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt in zijn beslissing het volgende betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“(…) Het feit dat haar ouders tot 19.12.2018 legaal in België kunnen verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien dienen betrokkene's ouders na 19.12.2018 ook terug te keren naar Marokko, aangezien hun visum afloopt. Betrokkene verklaart aan de politie dat ze al vier jaar in België verblijft. Wat een vermeende scheiding van haar ouders betreft, willen we erop wijzen dat betrokkene's ouders regelmatig reizen tussen Marokko en België terwijl betrokkene illegaal achterblijft in België dus zij werd reeds meerdere malen gescheiden van haar ouders.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze verschillende broers heeft in België. Het feit dat haar broers A.(...) N.(...), Y.(...), N.(...) en N.(...) legaal in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van broers. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's broers kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen.

Bovendien verklaart betrokkene aan de politie dat ze nog veel familie heeft in Marokko. Betrokkene's broers A.(...) S.(...), M.(...) en M.(...) verblijven net als betrokkene illegaal in België. Zij dienen net als betrokkene België te verlaten en terug te keren naar Marokko. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

3.3.2.12. In haar eerste middel beweert verzoekster dat zij reeds twee jaar een relatie heeft met dhr. A. E. B. Het administratief dossier bevat evenwel geen enkele aanwijzing van deze relatie en verzoekster verklaarde bij haar arrestatie op 27 november 2018 uitdrukkelijk geen partner te hebben.

Ter terechtzitting affirmeert de raadvrouw van de verwerende partij de overwegingen uit de bestreden beslissing aan de hand van het proces-verbaal van de verklaringen van verzoekster.

De raadvrouw van verzoekster preciseert ter terechtzitting dat de relatie van haar cliënte inderdaad nog op geen enkele wijze werd geofficialiseerd en dat er geen huwelijksaangifte werd gedaan.

De Raad stelt vast dat uit de op 4 december 2018 opgestelde verklaring op eer waaruit blijkt dat dhr. E. B. A. (verzoekschrift, bijlage 3) met verzoekster zou willen huwen, niet kan worden opgemaakt dat er op 27 november 2018 of in de periode die daaraan voorafgaat wel al een daadwerkelijke relatie zou hebben bestaan.

3.3.2.13. In haar middel verwijst verzoekster ook naar de situatie van haar ouders. Zij betwist niet dat haar ouders enkel beschikken over *“een geldig visum tot 19.12.2018”*, zoals in de beslissing wordt aangegeven

en dat haar ouders *“na afloop van hun visum (dienen) terug te keren naar Marokko”*. Verzoekster betoogt in haar middel dat de situatie van haar ouders niet relevant zou zijn in de motieven van een bevel om het grondgebied te verlaten dat jegens haar wordt genomen.

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk is gegaan door na te gaan of verzoekster in België familieleden heeft in de eerste graad (ouders, kinderen) die eventueel over een machtiging of een recht op verblijf van meer dan drie maanden zouden beschikken. Het gegeven dat verzoeksters ouders slechts over een tijdelijk visum beschikken is een gewichtige factor bij het beoordelen van het beschermenswaardig karakter van haar familie- en gezinsleven op Belgisch grondgebied.

3.3.2.14. Ten onrechte stelt verzoekster in haar middel dat het gegeven dat zij nog familie heeft in Marokko zou worden gehanteerd als motief om haar een bevel af te leveren. Het is echter verzoekster die zelf had verklaard dat *“dat ze nog veel familie heeft in Marokko”* waaruit kan worden afgeleid dat België niet het enige land is waar verzoekster familiale bindingen heeft, hetgeen opnieuw een element is dat bij de beoordeling kan worden betrokken.

3.3.2.15. Verzoekster beweert dat zij in België afhankelijk is van haar broers, waarvan 5 over geldige verblijfstitels zouden beschikken. Uit het daartoe neergelegde bewijsstuk waarbij A. Y. op 5 december 2018 verklaart *“in te zullen staan voor mijn zus”* (verzoekschrift, bijlage 9) kan evenwel geenszins worden aanzien als een afdoende bewijs dat er een bijzondere band van afhankelijkheid zou bestaan tussen verzoekster en haar broers. Een vrijblijvende intentieverklaring om in te staan voor iemand kan niet worden aanzien als een bewijs van afhankelijkheid. Aangezien zij haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied nooit aan de overheid kenbaar maakte, kan zij de gemachtigde van de staatssecretaris niet dienstig verwijten dat deze op ontoereikende wijze rekening zou hebben gehouden met de waarde van de relatie met haar broers en de persoonlijke contacten die zij met hen onderhoudt.

3.3.2.16. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

Met betrekking tot het risico op onderduiken wordt in de definities uit artikel 1, §1, 11° en §2 van de vreemdelingenwet het volgende bepaald:

“(...

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, (...) met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;

(...)”

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)”

3.3.2.17. Vermits verzoekster zich niet heeft gehouden aan haar verplichting om bij haar aankomst op het grondgebied een aankomstverklaring af te leggen kon de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden vaststellen dat verzoekster niet heeft meegewerkt *“met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Verzoekster betwist niet dat zij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend en zich niet had aangemeld als niet-begeleide minderjarige vreemdeling voor haar meerderjarigheid, hoewel zij beweert reeds vier jaar clandestien in België te verblijven. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geen onredelijkheid worden verweten als hij vaststelt dat verzoekster *“na (haar) illegale binnenkomst of tijdens (haar) illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag (heeft) ingediend”* en toepassing maakt van de hierboven weergegeven wetsbepalingen om te concluderen dat er een risico op onderduiken voorhanden is. Omwille van dit risico kan rechtsgeldig worden afgeweken van de termijn voor vrijwillig vertrek uit artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.18. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar argumentatie dat haar nooit de kans zou zijn geboden om zich aan te melden omdat de meldingsplicht louter bij de vreemdeling berust en het bestuur de betrokkene hiertoe niet moet of kan aanmanen. Bovendien toont verzoekster niet aan dat op minderjarigen geen verplichting zou rusten om zich, eventueel begeleid door meerderjarige gezins- en/of familieleden, aan te melden. Waar verzoekster in haar tweede middel oppert dat haar verblijfsadres bekend was bij haar verbalisanten, heeft dit niet tot gevolg dat er niet langer een risico op onderduiken zou kunnen worden vastgesteld.

3.3.2.19. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.3.2.20. Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM bestaat er slechts van een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige familieleden indien er, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere bestaan van normale emotionele en affectieve banden tussen familieleden maakt geen vorm van afhankelijkheid uit (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, *Javeed/Nederland*). Verzoekster haalt haar relatie aan met haar partner aan waarmee ze zou willen huwen en de afhankelijkheidsband van haar broers en schoonzus. De Raad stelt echter vast dat er geen enkel begin van bewijs voorligt van het duurzame karakter van haar partnerrelatie, noch van de afhankelijkheidsband die er met haar broer(s) zou bestaan. Uit niets blijkt dat verzoekster op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen, een relatie zou hebben met dhr. E. B. A. of materieel afhankelijk zou zijn van haar broers. Het feit dat zij bij deze broers zou inwonen, volstaat in dit opzicht

niet. De ongedateerde foto's die verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt (verzoekschrift bijlage 14), kunnen onmogelijk worden aanzien als een bewijs van haar partnerrelatie of van haar gezinsleven in België aangezien niet blijkt waar of in welke omstandigheden deze beelden werden gemaakt. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gezinsleven heeft met haar in België verblijvende verwanten dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen (cf. EHRM 26 november 2013, nr. 1785/08, Vasquez/Zwitserland). (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

3.3.2.21. In weerwil van verzoeksters betoog in haar middel, kan geen beschermenswaardig gezinsleven worden vastgesteld, waardoor artikel 8, tweede lid van het EVRM niet van toepassing is. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is. De 'fair balance'-toets is *in casu* niet vereist, zodat het middel van verzoekster waarin de schending van het beginsel van de 'fair balance' wordt aangevoerd, elke grondslag mist.

3.3.2.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 1, §2, 7, 74/13 of 74/14 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel. Er werd geen machtoverschrijding aangetoond.

De vier aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 vraagt verzoekster de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Een verwijdering van het grondgebied zou voor verzoekster ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengen.

In arrest nr. 56.201 van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d. 17 februari 2011, staat te lezen:

“Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat – opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat – de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.”

Het leven van verzoekster speelt zich actueel af in België en zij heeft de wens haar leven in België in de toekomst verder uit te bouwen samen met haar partner, dhr. E.(...) B.(...) en haar broers.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals het zich voordoet, dient in zijn geheel in aanmerking te worden genomen, zodat niet elk aspect ervan op zich ernstig hoeft te zijn. Ook subjectieve elementen, zoals ervaringen in gemoed of gevoelens, kunnen hierin een rol spelen, zonder dat het nadeel door iedereen in gelijke omstandigheden op gelijke wijze wordt ervaren (RvS 15 april 1996, nr. 59.077, VANNESTE; RvS 2 mei 1996, nr. 59.474, PEPELS). Een gedwongen terugkeer naar Marokko, alwaar verzoekster geen belangen heeft, zou ontegensprekelijk een eigen en persoonlijk moeilijk te herstellen nadeel vormen voor de persoon van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer zonder voorafgaande adequate belangenafweging door de Dienst Vreemdelingenzaken, zal zonder twijfel leiden tot schending van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekster. Immers zou haar haar recht op privé- en familielevens aldus volledig worden miskend, gezien het privé- en familielevens van verzoekster zich in België afspeelt. De ernst van het nadeel is klaar en duidelijk. Ook het moeilijk herstelbare karakter ervan staat vast, daar het voor verzoekster uiterst moeilijk tot onmogelijk zou zijn om opnieuw naar België te komen gelet op het inreisverbod dat eveneens aan haar werd betekend.

Het moeilijk te herstellen en ernstige nadeel heeft in casu betrekking op rechtmatige belangen: de uitoefening van haar verdragsrechtelijk beschermd recht op privé-, gezins- en familielevens.

Gezien een uitzetting aldus een inbreuk zou vormen op onder meer het door artikel 8 van het EVRM beschermde grondrecht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinslevens, zoals hierna uiteengezet als middel, is in casu aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen, ernstig nadeel voldaan.

Het behoeft geen verder betoog dat de schorsing het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan wegnemen of verhinderen.”

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij

persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift haar *“erg moeilijk te herstellen nadeel”* koppelt aan de aangevoerde schending van het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster beweert dat haar privé- en gezinsleven zich in België afspeelt, maar zij gaat eraan voorbij dat het beschermenswaardig karakter ervan niet werd aanvaard. Bij de bespreking van het middel werd vastgesteld dat het beweerde privé- en gezinsleven onvoldoende concreet werd aangetoond. Bovendien wijst de Raad erop dat het integraal werd opgebouwd gedurende illegaal verblijf zodat verzoekster op de hoogte was van het uiterst precaire karakter ervan.

3.4.2.4. Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk werd gemaakt, werd het middel niet ernstig bevonden, waardoor het nadeel dat verzoekster koppelt aan het teloorgaan van dit privé- en gezinsleven evenmin als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aanvaard.

3.4.2.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN